

Predica de la Krefeld Duminică, 04 martie 2007, 10.00

Ewald Frank

[...] Vă salut și astăzi din inimă pe toți, și vă urez bun venit, [celor veniți] de aproape și de departe. La fel îi salutăm din acest loc pe toți frații și surorile noastre din lumea întreagă – din orice loc ar urmări [transmisiunea]. Am primit un e-mail deosebit din Maroco. Ieri seară și ei ne-au ascultat acolo, și ne scriu „Noi nu putem veni, dar putem avea parte de adunări.” Frații din Capetown, frații din Johannesburg, toți ne anunță și spun „Noi am ascultat și Dumnezeu ne-a vorbit și ne-a binecuvântat.” Mulțumiri Domnului că avem aceste posibilități. Lucrurile au fost călăuzite în așa fel încât în locul acesta putem să tipărim în diferite limbi – fie predicile fratelui Branham, fie ceea ce publicăm noi pe teme biblice. Totul este cuprins în germană, rusă, în diferite limbi – acum de asemenea se tipărește în limba franceză și spaniolă astfel ca lumea întreagă să poată să meargă în cadență, ca toți să primească aceeași hrană, aceeași învățătură, ca toți cu adevărat să fie aduși în concordanță cu Cuvântul, și astfel să mergem cu toții să-l întâmpinăm pe Domnul, fiind pregătiți, până când vom ajunge de la credință la vedere.

Mi s-a cerut să anunț că s-a plănuțit o excursie în Israel, din 7 până în 17 mai. Dar cum am spus în Zürich o spun și astăzi, avem numai circa 18-19 înscrieri, nu ajunge pentru o călătorie în Israel. Va fi prea scump... Astfel că vom face o călătorie probabil anul viitor... dacă va mai exista un nou an – puteți deja să vă pregătiți pentru aceasta și să începeți să economisiți, ca să aveți cele necesare.

Cuvântul pe care l-am auzit în introducere este pur și simplu atât de puternic. Mai trebuie spus încă ceva despre acesta. Și eu nădăjduiesc cu adevărat că noi cu toții nu așteptăm să apară aici cineva care să vorbească tare și să „demonstreze puterea”. Puterea este în Cuvânt. Duhul lui Dumnezeu se mișcă pe deasupra adâncului, și Dumnezeu a vorbit. Și pentru că Duhul lui Dumnezeu

se mișca pe deasupra adâncului, de aceea s-a putut întâmpla ceea ce a vorbit Dumnezeu. La fel este acum: Duhul lui Dumnezeu se mișcă peste noi. Dumnezeu este prezent, Cuvântul este vorbit și Duhul lui Dumnezeu se ocupă ca [acesta] să devină realitate cu noi toți, prin har. Dar vă rog mai ascultați o dată exact. Ioan 8.48... Acela este versetul? Nu. A fost Ioan 12, nu?... desigur. V. 44: „Iar Isus a strigat: Cine crede în Mine, nu crede în Mine, ci în Cel ce M-a trimis pe Mine” . Apoi, „Și cine Mă vede pe Mine, vede pe Cel ce M-a trimis pe Mine. Eu am venit ca să fiu o lumină în lume, pentru ca oricine crede în Mine, **să nu rămână în întuneric.**” În Ioan 3 citim mărturia lui Ioan Botezătorul. V. 33-34: „**Cine primește mărturia Lui**, adeverește prin aceasta că Dumnezeu spune adevărul.” Aici în cap. 12, am citit. Să o mai spunem încă o dată: „Cine crede în Mine, nu crede în Mine, ci în Cel ce M-a trimis pe Mine.” Așa a fost cu toți profeții. Cine i-a primit pe ei L-a primit pe Domnul – așa este scris. Și așa a fost și așa rămâne.

Și aici, încă o dată v. 33 din Ioan 3: „Cine primește mărturia Lui, adeverește prin aceasta că Dumnezeu spune adevărul.” Și acest lucru îl putem lua la inimă. Frați și surori, eu nu pot să fac nimic, dar încă mai este scris în Isaia 2 „Căci din Sion va ieși Legea, și din Ierusalim cuvântul Domnului.” Și noi trăim într-o perioadă în care învățătura este absolut necesară. Căci este scris de asemenea că toți vor fi învățați de Dumnezeu. O învățătură unitară de la Dumnezeu poate să aibă loc numai acolo unde este vestit doar Cuvântul Lui.

Și, ca o observație, la ușa mea a fost o scrisoare: „Dragă frate Frank...” Și aici se pune întrebarea în legătură cu Matei 12, unde este scris că Iona a fost în pântecele peștelui trei zile și trei nopți. Iar întrebarea este dacă a fost [chiar] așa sau dacă nu a fost chiar așa. Dați-mi voie să răspund la aceasta în toată smerenia: este scris „**după cum**”. Aceasta ajunge! Ce vreau mai mult? Eu nu am nevoie de mai mult decât îmi spune sfânta Scriptură. Trebuie să comentez despre aceasta? Nu! Eu trebuie să citesc toate celelalte versete biblice care tratează aceeași temă, și care luminează aceeași temă. Și nu apostolii, nici Domnul, ci cărturarii au fost cei care au spus... citiți-o în Mat. 27... Aici cărturarii au fost cei care L-au

învinovățit pe Domnul nostru și au făcut afirmația în Mat. 27.63 „Doamne, ne-am adus aminte că înșelătorul acela, pe când era încă în viață, a zis: „După trei zile voi învia.” Domnul nostru n-a spus niciodată așa ceva. El a spus întotdeauna „a treia zi”. Nici o singură dată „după trei zile”... Asta au spus-o cărturarii care L-au făcut pe Domnul nostru „înșelător”. Ei au creat problema, și aceasta a rămas așa până în ziua de azi.

Frați și surori, nu admiteți asemenea lucruri. Acestea nu sunt de la Dumnezeu. La fel este cu sabatul.

Numai ca să ating acum această temă, legată de Domnul nostru și de învierea Lui... Avem aici trei versete care o exprimă cel mai clar. Și Pavel a fost cel care a spus în 1 Cor. 15.3-4: „V-am învățat înaintea de toate, așa cum am primit și eu: că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi...” *Este suficient pentru noi: „după Scripturi...”* „...că a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi.” De mai mult nu avem nevoie. Eu n-am nevoie să vină la mine vreun om și care vrea să discute în contradictoriu cât de mult a durat... Dacă este scris „a înviat a treia zi”, atunci noi credem că El a înviat a treia zi. Gata.

Același lucru este și cu Legea, frați și surori, și îndeosebi cu sabatul. Sabatul a fost dat de Dumnezeu poporului Israel, ca semn al legământului, pentru totdeauna, pe cale, dar nu Bisericii nou testamentare. Și în Vechiul Testament a fost cu adevărat atât de strict încât un tânăr care a strâns lemne în sabat, a fost omorât din porunca Domnului. Așa de strict a fost cu sabatul; căci Domnul Dumnezeu a sfințit și a binecuvântat ziua a șaptea. Și o puteți citi cu toții... Conform Exod 31. Domnul Dumnezeu a rânduit sabatul pentru poporul Israel, ca un semn al legământului. Puteți citi cu toții: Exodul 31 de la v. 12 până la sfârșit. Citesc numai v. 16-17: „Copiii lui Israel [*nu Biserica*] să păzească Sabatul, prăznuindu-l [*sărbătorindu-l*], ei și urmașii lor, [*sau: de-a lungul generațiilor lor*] ca un legământ necurmat. Acesta va fi între Mine și copiii lui Israel un semn veșnic; căci în șase zile a făcut Domnul cerurile și pământul, iar în ziua a șaptea S-a odihnit și a răsuflat.” Apoi, cum am și spus, în Numeri 15 un tânăr a trebuit să moară pentru că a

strâns lemne în sabbat. Atât de strict a fost. Dar [acel tânăr] a făcut-o intenționat. Nu era nevoie s-o facă; el a făcut-o intenționat. Acest lucru este scris! Sfânta Scriptură trebuie citită întotdeauna cu atenție. Numeri 15 de la v. 30 „Dar dacă cineva, fie băștinaș fie străin, păcătuiește cu voie [în germană spune: „intenționat”], hulește pe Domnul: acela va fi nimicit din mijlocul poporului său.” Mergeți la Evrei 6, Evrei 10 – cine păcătuiește intenționat, cine face ceva cu intenție, acționează împotriva Cuvântului lui Dumnezeu, este un hulitor al lui Dumnezeu. Deci, nu este vorba numai despre faptă, ci despre un fapt făcut intenționat. Și un asemenea om este un hulitor, și respectivul trebuie nimicit din mijlocul poporului. V. 31: „căci a nesocotit cuvântul Domnului, și a călcat porunca Lui; va fi nimicit [în germ: „fără milă”] și își va lua astfel pedeapsa pentru nelegiuirea lui.” Și numai după aceea, de la v. 32, avem descrierea: „Când erau copiii lui Israel în pustie, au găsit pe un om strângând lemne în ziua Sabatului. Cei ce-l găsiseră strângând lemne, l-au adus la Moise, la Aaron și la toată adunarea. L-au aruncat în temniță, căci nu se spusese ce trebuiau să-i facă.” Acum urmează hotărârea, în v. 35 „Domnul a zis lui Moise: Omul acesta [trebuie neapărat - în germ.] să fie pedepsit cu moartea...” Încă o dată: nu era nevoie [să adune lemne], el a făcut-o intenționat. Și cel ce păcătuiește cu voia, care o face cu intenție, hulește pe Domnul și se face vinovat de păcatul care nu se poate ierta. Și aceasta este, de asemenea, Evrei 6 „cei ce au fost luminați odată, și au gustat darul ceresc, și s-au făcut părtași Duhului Sfânt” – dacă păcătuiesc cu voia, atunci ce mai rămâne? Frați și surori, fie ca frica lui Dumnezeu să vină peste noi toți. Nouă ni s-a spus despre aceasta în Noul Testament despre ce este vorba în ceea ce privește sabbatul. Și anume, în Evrei 4:9: „Rămâne dar o odihnă ca cea de Sabbat pentru poporul lui Dumnezeu.” – nu o odihnă de sabbat, ci „odihnă ca cea de Sabbat”. Și aici Cuvântul lui Dumnezeu trebuie citit corect, nu cu gânduri personale-n cap, ci cu descoperire în inimă despre ceea ce spune de fapt Dumnezeu.

În același fel noi știm, conform Isaia 66.22-23, că în Împărăția de o mie de ani va fi sărbătorit iarăși sabbatul. Pentru Israel

sabatul este valabil acum și în veci. Este o rânduială dumnezeiască căreia trebuie să ne supunem, și după aceea îi lăsăm în pace pe toți oamenii, și-I mulțumim lui Dumnezeu că ne-a primit, că ni s-a descoperit, și că El ne vorbește. Și eu o spun foarte cinstit, noi n-am adus cu noi nici o singură învățătură. Noi am fost deschiși față de Dumnezeu. Am spus-o aici mai înainte: când eu, în 1955, am trăit slujba fratelui Branham, în mine n-a fost [ceva de genul] „O, acest dar mi-ar place să-l am și eu. Să am darul vindecărilor, al minunilor...” Nu. Absolut deloc! Nu m-am gândit absolut deloc la aceasta! Numai un singur gând m-a mișcat atât de tare: „ce învață și ce crede omul acesta, căci eu văd că Dumnezeu este cu el?” Și despre asta este vorba. Nu să dorești să ai o slujbă pe care o are un alt rob al lui Dumnezeu... Și dacă privim în Vechiul Testament, toți cei ce l-au crezut pe proroc au avut parte de ceea ce a făcut Dumnezeu. La fel este și cu noi, în vremea aceasta.

Revenim pe scurt la Romani 8. Ieri vorbeam despre faptul că la Dumnezeu totul s-a întâmplat – nu doar că se va întâmpla, ci s-a isprăvit! Biserica este răscumpărată. Noi suntem împăcați cu Dumnezeu. Noi am primit viața veșnică și vom trăi veșnic, la fel de sigur precum a făgăduit-o Dumnezeu. Exact așa am citit mai departe aici, în Romani 8: „*pe aceia pe care i-a predestinat, ... i-a și justificat...*” Dar apoi urmează lucrul minunat, în v. 33 din Rom. 8: „*Cine va aduce acuzație împotriva aleșilor lui Dumnezeu?*” Mai înainte este subliniată alegerea dinainte, predestinarea. Și ceea ce hotărăște Dumnezeu, rămâne în veci; la aceasta nici un om nu poate să schimbe ceva – pentru totdeauna; nu! Deci, predestinarea a fost accentuată. Și fratele Branham nu a subliniat nimic atât de clar. Aproape că era să spun că el a subliniat-o peste măsură. Eu am ascultat predici în care fratele Branham a spus foarte clar, așa cum a spus-o și Domnul nostru: „*Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl...*” Și toți cei ce sunt atrași, vin. Apoi fratele Branham a spus că sunt oameni care pur și simplu nu sunt atrași și care nu pot să vină. Acest lucru doare. Acest lucru trebuie spus cinstit: doare! Căci harul lui Dumnezeu a fost arătat tuturor oamenilor. Căci Dumnezeu a iubit lumea atât de mult, încât a dat pe singurul Său

Fiu născut, ca toți cei ce cred în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.

Dar deja în Isaia 53.1 profetul spune: „*Cine a crezut vestirea noastră? Și cui i s-a revelat brațul Domnului?*” Cui îi dăruiește Dumnezeu har acelaia îi este descoperit brațul Domnului. Acelaia Dumnezeu îi vorbește. Și noi am subliniat acest lucru de multe ori, din 1 Cor. 2: „*Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie.*” Îi poți vorbi zi și noapte degeaba. În noi trebuie să fie o gândire duhovnicească, ca să și înțelegem ce spune Dumnezeu.

Deci, cine vrea să ridice pâra? Noi știm, conform Apoc. 12, când este răpit copilul de parte bărbătească, are loc o luptă în văzduh. Și atunci Satana, acuzatorul fraților, va fi aruncat jos iar noi vom merge sus, la ospățul de nuntă al Mielului. Dar toți aceia care se pun în slujba acuzatorului fraților nu vor fi răpiți. Vor rămâne jos! Numai sfințenia și curăția vor intra acolo. Și noi trebuie pur și simplu să luăm la cunoștință odată pentru totdeauna că noi suntem spălați și curățați în sângele Mielului, am fost sfințiți în Cuvântul adevărului. De aceea este scris de asemenea aici, că nimic nu ne poate despărți de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru – nici înălțimea, nici adâncimea, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici orice ar putea să fie - nimic nu ne poate despărți de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru. Așa cum un tată, care are fii și fiice pe pământ, în domeniul natural, nu-și poate tăgădui niciodată fiii și fiicele, pentru că aceștia au ieșit din el, tot așa Dumnezeu nu-și poate tăgădui fiii și fiicele. Și Domnul spune: „*chiar de-ați ajunge necredincioși, Eu rămân credincios, căci nu Mă pot tăgădui pe Mine Însumi.*” [„*dacă Îi suntem necredincioși, El rămâne credincios căci nu se poate nega pe Sine însuși*”] Dumnezeu este și rămâne credincios. Deci, nimic, absolut nimic nu ne poate despărți de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru.

Frați și surori, probabil că ați auzit că ieri am fost foarte necăjit vis-a-vis de lucrurile care se petrec în acest oraș, în această țară. O spun aici numai ca pe o cerere de rugăciune, apoi voi citi

câteva versete în această legătură. Vă puteți aminti că acum patru săptămâni, în locul acesta, am citit 17 mesaje pe care Domnul ni le-a dat prin har în timpul cel mai binecuvântat, în anii '70. Cu toții ați auzit că dușmanul a lansat un atac. Amănunte nu este nevoie să fie pomenite... dar atâta am înțeles cu toții, și anume că dușmanul era acela care distruge, și nu Dumnezeu. Chiar și toate slujbele pe care le-a pus Domnul în Biserică slujesc numai pentru zidirea Bisericii. Și o spun acum înaintea Domnului Dumnezeu: ceea ce mă întristează foarte tare este faptul că fratele acela din Arizona, primul pe care eu l-am invitat în 1966 ca să vină în Europa și să mărturisească despre ceea ce a făcut Dumnezeu prin slujba fratelui Branham, în februarie, chiar acum, a fost o săptămână întreagă în Krefeld și a înființat o nouă biserică, și nici măcar nu mi-a dat un telefon. Acest lucru m-a necăjit foarte tare. Nu ne putem închipui că Pavel ar fi scris către două sau trei biserici din Efes, sau către trei sau patru biserici din Corint. Întotdeauna a fost numai o singură biserică, o singură biserică locală. În această biserică locală erau bătrâni, în această biserică locală exista rânduiala divină. Dar numai pentru că acestui frate scump i s-au servit atâtea minciuni și calomnii... Eu nu vreau s-o spun aici. Dar de aceea el merge pe căile sale proprii, și disprețuiește ceea ce a făcut Dumnezeu în locul acesta în peste 40 de ani, și în peste 150 de țări ale pământului, în lumea întreagă. Eu însumi am vizitat exact 135 de țări și am purtat Cuvântul Domnului. Și cum am constatat acum, că Dumnezeu a purtat de grijă și de aceasta, ca Cuvântul să fie transmis în lumea întreagă, ca toți să îl poată asculta pretutindeni. Și eu vă întreb: se mai găsește altundeva pe pământ acest lucru sau Dumnezeu cu adevărat a purtat de grijă pentru tot ce a fost necesar ca mesajul divin să poată ajunge la marginile pământului? Mie mi-ar fi fost de ajuns dacă necredincioșii, alți credincioși, sau chiar mass media publică tot felul de lucruri, pe internet, despre mine, și mă numesc chiar și antisemit. Aceste lucruri nu mă ating. Dar ceea ce se întâmplă în Biserică, în Biserica chemată afară, între cei ce se referă la fratele Branham și la mesajul Său, și totuși nu se lasă incluși în rânduiala divină...

Și în punctul acesta se despart duhurile. Vremea fratelui Branham a trecut cândva, și după aceea a urmat o nouă perioadă. Noi am spus-o aici. Fratele Branham, în toată viața lui, a vizitat exact 12 țări. Exact 12 țări. De asemenea am spus-o: după plecarea lui acasă, mesajul a fost purtat în toată lumea. Și eu n-am dus nici o învățătură, decât dacă este și rămâne o învățătură a Sfintei Scripturi. În mii de predici, eu n-am predicat nici un lucru pe care să fiu nevoit să-l retrag – pentru că am predicat numai ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu, și Dumnezeu nu trebuie să retragă nimic.

Dar totuși este o mare durere... și în această legătură s-a ridicat vechea temă. Și la aceasta aș dori să citesc două, trei versete biblice ca să vă arăt că trebuie citit și înțeles exact Cuvântul lui Dumnezeu. Domnul a întrebat mereu: „Ați înțeles voi ce v-am spus?” Nu „ați auzit”, ci „Ați înțeles voi cele auzite? Ați gândit la fel ca Mine? V-a fost descoperit Cuvântul, cum vi l-am spus?” Dați-mi voie să vă citesc versetele care au venit din nou la suprafață acum. Mă voi ocupa scurt de aceasta.

1 Cor. 7 – de la primul verset Pavel răspunde la întrebări care i-au fost puse. Apoi răspunde la întrebări referitoare la soț, la soție – care este rânduiala. Apoi ajungem la v. 8, Pavel spune: „*Dar celor necăsătoriți și văduvelor le spun că este bine pentru ei să rămână ca mine.*” Acesta a fost privilegiul lui. El era apostol, el putea călători liber pretutindeni. Frumos. A recomandat și altora. Nimic împotriva acestui lucru... Dar ajungem apoi la v. 10; și acest verset a fost atât de îngrozitor înțeles și interpretat greșit spre propria pierzare a cuiva. Și doamnele și domnii trăiesc în situația aceasta până în ziua de azi. Ascultați cu atenție vă rog: 1 Cor. 7.10: „*Celor căsătoriți le poruncesc* – apoi urmează repede corectura: – *nu eu, ci Domnul...*” Acum [Pavel] trece de la sine [la ceea ce a spus Domnul], și are pe AȘA VORBEȘTE DOMNUL: „...*soția să nu se despartă de soț.*” „*să nu se despartă*” sau „*să nu divorțeze*” – este același cuvânt. În vremea noastră, divorțul [oficial] prin lege, este numai sfârșitul despărțirii. Deci, din nou: „...*soția să nu se despartă de soț.*” Acum urmează punctul care a fost răstălmăcit, pentru distrugerea multora. „*Dar dacă totuși este despărțită...*” –

este vorba de timpul trecut, **nu o recomandare pentru viitor**, ci Pavel scrie aici bisericii din Corint: dacă soția deja a făcut-o, dacă lucrul acesta deja s-a întâmplat, atunci ea să rămână necăsătorită, sau să se împace cu soțul ei. Și de asemenea: „*Și soțul să nu-și lase soția.*” Și această propoziție a fost răstălmăcită pentru tot viitorul. Și deodată s-a spus că o femeie se poate despărți de soțul ei, poate trăi despărțită de el cât vrea, pentru că „în 1 Cor. 7 este scris că dacă ea a divorțat, să rămână necăsătorită”. Și așa li s-a spus surorilor. Între altele, fiicei mele întâi născute, celei de-a doua fiice, li s-a spus că pe baza 1 Cor. 7 ele au dreptul să divorțeze de soții lor, să trăiască separat, pentru că un singur verset a fost interpretat greșit direct de satan, șarpele cel vechi. Și în aceasta stă toată distrugerea... De când folosește Dumnezeu niște femei ca să învețe Cuvântul? Până acum Dumnezeu a pus în Biserică apostoli, profeți, păstori, învățători și evangheliști. Satana i-a aruncat din rânduiala divină [pe oameni] dar numai pe aceia care i-au ascultat glasul. Cine ascultă glasul Domnului rămâne în rânduiala divină.

Și aici, Pavel poruncește, deci, celor ce deja o făcuseră, să rămână singure, sau să se împace cu soții lor. 1 Cor. 7.39: „*O soție este legată de lege atâta timp cât îi trăiește soțul; dar dacă-i moare soțul, este liberă să se mărite cu cine vrea...*” Deci, acest text trebuie dus lângă celălalt. „*O soție este legată de lege atâta timp cât îi trăiește soțul...*” Trebuie dus un verset lângă celălalt verset. Același lucru este scris în Rom. 7.1-2: „*Sau nu știți, fraților (căci le vorbesc celor care cunosc Legea) că Legea are stăpânire asupra omului câtă vreme trăiește? Căci femeia căsătorită este legată prin Lege de soțul ei atâta timp cât el trăiește...*” Deci, Dumnezeu nu anulează rânduiala divină, nici în domeniul firesc. Satana aduce totul în dezordine, Satana ispitește, înșeală, tâlcuiește sfânta Scriptură în toate direcțiile posibile. Și oamenii merg acolo și cred că au primit o descoperire din partea lui Dumnezeu. Descoperirea lui Dumnezeu este numai în *acest* Cuvânt, și nu se găsește nicăieri altundeva. De aceea noi credem din convingere că Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să restabilească rânduiala divină și că toți cei ce s-au lăsat ispitiți și înșelați, dacă ei găsesc har înaintea lui

Dumnezeu, trebuie aduși înapoi în rânduiala divină. Dacă nu, atunci s-o spunem foarte clar, ei păcătuiesc cu voia, Îl hulesc pe Dumnezeu, iau în deșert Numele Domnului, răstălmăcesc Cuvântul lui Dumnezeu și aduc ocară și rușine asupra Bisericii. Trebuie spus foarte deschis aici, ca toți s-o știe: de exemplu, în 1 Cor. 11 este scris în v. 3 „Dar vreau să știți că Hristos este Capul oricărui bărbat; că bărbatul este capul femeii, și că Dumnezeu este capul lui Hristos.” Și apoi este dat regulamentul, că dacă o femeie se roagă sau profetește ea trebuie chiar să aibă fața acoperită, și nu să ridice nasul sus, ci cu adevărat în toată smerenia aplecate în fața lui Dumnezeu, rugându-se și profetind. Și de aceea părul lung i-a fost dat femeii ca o învelitoare, după cum este scris în 1 Cor. 11.15. Atât cu tema asta.

Și, frați și surori, ar fi bine dacă noi, și în privința aceasta, am citi sfânta Scriptură... [să vedem] ce este scris cu adevărat, ce este scris la timpul trecut... Este foarte, foarte important. Și acest verset, săptămâna trecută, l-am căutat în cele mai bune traduceri ale Bibliei, care există – Brockhouse, și traduceri de care dispun. Este scris la timpul trecut. Dacă s-a întâmplat deja, atunci așa și-așa... Niciodată unei surori nu i-a fost dat dreptul, după ce a devenit credincioasă, să folosească acest Cuvânt la viitor sau pentru viitor, [cuvânt] care este scris la trecut – și să meargă pe căile proprii, și astfel să încurce ordinea divină și cu aceasta și ordinea de mântuire.

Să mergem la 2 Petru 1. Eu am amintit numai lucrul acesta pentru ca voi să mă pomeniți în rugăciunile voastre. Revenirea Domnului este, foarte aproape, și Biserica Mireasă trebuie să fie adusă înapoi, în rânduiala dumnezeiască. Soțiile trebuie să se supună soților, soțul trebuie să se supună lui Hristos. Altfel nu se poate. Altfel nu se poate. „Nicio cale personală, nicio voie personală, hotărăște Tu singur.” Nu se poate altfel. Altfel nu vom atinge ținta.

2 Pet. 1 – cuvântul cunoscut de la v. 16: „*Căci nu urmând niște basme meșteșugit alcătuite v-am făcut cunoscut puterea și venirea Domnului nostru Isus Hristos, ci ca martori oculari ai măreției Lui.*” Frați și surori, și noi suntem martori oculari la ceea

ce se întâmplă în prezent pe pământ – martori oculari ai împlinirii profeției biblice pretutindeni. Și se poate spune din nou în fiecare adunare ceea ce a spus Domnul nostru în Matei 24, Marcu 13, Luca 21: „*Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că răscumpărarea voastră se apropie.*” Și în legătură cu aceasta, Apoc. 19.7-8: „*Soția Lui s-a pregătit. Și i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat; inul subțire reprezintă faptele drepte ale sfinților.*”

Frați și surori, când am citit aceste versete, mai ales despre tânărul acela care a strâns lemne, și că acolo scrie că a făcut-o în mod deliberat, devenind astfel un hulitor al lui Dumnezeu, [căci] i-a spus în față lui Dumnezeu: „Tu nu ai nimic să-mi spui.” Frați și surori, Cuvântul lui Dumnezeu are să ne spună întotdeauna ceva. Și ferice de omul căruia-i vorbește Cuvântul lui Dumnezeu.

Și astăzi, scumpe surori, ferice de voi dacă ați primit fără nici o împotrivire Cuvântul care vă este adresat – atunci Dumnezeu vă dă harul să-l trăiți. Și după aceea vine binecuvântarea în toată familia. Ferice de noi, frații, dacă primim fără împotrivire Cuvântul lui Dumnezeu care ne este adresat... Dumnezeu ne vrea binele. El nu vrea să ne pună sub un jug. Și chiar dacă suntem sub un jug, [este] jugul Lui, și El spune „*Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.*”

Deci, Biserica Domnului va fi o Mireasă - Cuvânt în fiecare aspect. Și Mireasa – Cuvânt, conform vocii lui Dumnezeu, este condusă la desăvârșire. De aceea este scris în 1 Cor. 13, cunoscut nouă tuturor... Vorbește mult despre dragoste: chiar dacă am putea vorbi în limbi omenești și îngerști, dacă am avea toată credința, dacă am cunoaște toate tainele, și n-am avea dragostea lui Dumnezeu în inimile noastre... dacă această dragoste a lui Dumnezeu n-a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, atunci ce se întâmplă? Atunci suntem o aramă sunătoare și un chimval zângănit. Atunci s-ar întâmpla câte puțin din ceva, dar în spatele acestor lucruri n-ar fi nimic.

Și noi am mai subliniat și următoarele: în vremea aceasta dorim să avem candelile curățate. Fratele Branham a subliniat și

aceasta de multe ori că acum este vremea să curățăm candelile. Acum este vremea să primim uleiul Duhului și să fim umpluți cu Duhul Sfânt. El a subliniat foarte mult lucrul acesta deja în vremea lui. Dumnezeu n-a așteptat până în anul 2006 ca să trimită pe cineva care să se ocupe de lucrul acesta, ci Dumnezeu s-a ocupat întotdeauna de aceasta. ...ca toți cei ce ascultă glasul Mirelui să-L primească prin credință și să se lase pregătiți. Iar aceasta înseamnă că și în viața practică trebuie să se împlinească voia lui Dumnezeu conform Cuvântului lui Dumnezeu, astfel ca armonia dumnezeiască să fie adusă din căsnicie, din familie, în Biserică. ...ca armonia să înceapă cu fiecare personal, apoi cu doi, apoi cu familia, apoi întreaga Biserică. Și dacă astfel am devenit o inimă și un suflet, frați și surori... dacă nu mai este nimic în inimă împotriva soțului, nimic împotriva soției, dacă toate acestea pot fi înlăturate prin har, ca nici o acuzație să nu mai existe, să nu mai fie nici un reproș, și fiecare să fi iertat pe fiecare la fel cum noi am fost iertați în Hristos, tot așa și noi trebuie și avem voie să ne iertăm unii pe alții... Și apoi venim în prezența lui Dumnezeu, slăvim puterea sângelui Său și Duhul lui Dumnezeu coboară ca să ne umple pe toți. Așa a fost la început. Noi am subliniat-o de multe ori. La început credincioșii au fost o inimă și un suflet. Nici o discuție despre una sau alta... o inimă și un suflet. Și Dumnezeu s-a îngrijit deja de toate. Apostolii, Biserica, El a stabilit deja totul mai dinainte în planul Său. Și apoi s-a întâmplat prin turnarea Duhului Sfânt, bărbații lui Dumnezeu au purtat Cuvântul lui Dumnezeu din primul ceas, de la prima predică din ziua Cincizecimii – bărbații lui Dumnezeu au purtat adevărata veste. Noi putem spune că Dumnezeu a adus-o înapoi în timpul nostru. Am fost aduși înapoi la început, la învățătura apostolilor, zidiți pe temelia apostolilor și a prorocilor, unde Isus Hristos Însuși este piatra din capul unghiului. Și aceasta este Biserica Sa, despre care El a spus „*Eu voi zidi Biserica Mea*”.

Un punct este greu de amintit. Dar, de exemplu, în Matei 16, după ce Petru a primit descoperirea puternică din partea lui Dumnezeu, El vine la Domnul, Îl ia deoparte, ca ceilalți să nu audă ce spune el, și zice: „*Să nu Ți se întâmple așa ceva.*” Domnul

vorbise despre suferințe, despre drumul Său la Golgota, iar Petru ajunge în momentul acela sub o inspirație greșită. Și Domnul a trebuit să-i spună: „*Înapoia Mea, Satano.*” Noi toți trebuie să avem grijă. Fiecare, de la primul până la cel din urmă, profet, apostoli, bărbați ai lui Dumnezeu, femei ale lui Dumnezeu, toți, toți, toți – noi toți trebuie să avem grijă să nu vorbim ceva ce nu este în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu. Domnul n-a putut să-i dea dreptate lui Petru pentru că era el Petru. Nu! El a trebuit să-i spună ceea ce era corect: „*Înapoia Mea, Satano* – căci ce spui tu nu este de la Dumnezeu.” Domnul nostru a știut că a fost rânduit să sufere, El a știut că trebuie să moară pentru noi, a știut că trebuie să-și verse pentru noi sângele – sângele Legământului, ca să răscumpere poporul noului Legământ, ca să încheie Legământul pe care l-a promis în Ieremia 31 - „Iată, vin zile când voi face un nou legământ cu voi” – confirmat în Evrei 8. Însă Petru, în clipa aceea gândea omenește. Omenește în clipa aceea a fost de la dușman, căci gândurile lui Dumnezeu sunt spuse numai în Cuvântul lui Dumnezeu. Numai aici avem [scris] și despre suferințele Domnului. Totul a fost scris – de la nașterea Lui până la înălțarea Lui la cer, totul a fost scris; până și suferința Lui, într-un mod deosebit – Ps. 22: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Așa a strigat El pe crucea de pe Golgota. Noi eram părăsiți, El a luat locul nostru - EL a murit în locul nostru pentru ca noi să putem trăi. În clipa următoare Dumnezeu era în Hristos și a împăcat lumea cu Sine.

1 Cor. 13, ultimul verset: „Acum dar rămân aceste trei: credința, speranța și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea... Dragostea nu piere niciodată.” Eu nu știu dacă voi ați observat, dar eu am constatat că, în ultima vreme, dragostea între noi, credincioșii, a devenit mai profundă. Nu-i așa? Noi ne simțim cu adevărat legați mai profund unii de alții... este așa ca și cum am fi fost întotdeauna împreună, și că noi vom rămâne întotdeauna împreună. Dragostea lui Dumnezeu unește, sub Hristos, Capul, și apoi noi, ca multe membre, formăm Trupul Domnului. Numai în Trupul Domnului sunt diferite slujbe, și toți cei ce aparțin Trupului

Domnului se supun slujbelor, după cum scrie în Efes. 4 de la v. 11. Lăsați-mă să citesc aceste versete. Efeseni 4:11. Despre Domnul nostru este spus aici: „Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, prooroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea [sau: echiparea – n.tr.] sfinților, în vederea lucrării de slujire [sau: „ca să-i facă pe sfinți destoinici pentru exercitarea lucrării de slujire”] pentru zidirea trupului lui Hristos”. Toate slujbele, pe care le-a dat Dumnezeu sunt numai pentru zidire, numai pentru zidirea trupului lui Isus Hristos. Printr-un singur Duh suntem toți botezați într-un trup - așa o scrie Pavel în 1 Cor. 12. Iar scopul este, așa cum vom citi în v. 13: „până vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoașterii Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur, la măsura staturii plinătății lui Hristos.” Oh, acest lucru este puternic. Este posibil? Da, este posibil. Da, este posibil la Dumnezeu, este posibil la toți cei care cred ceea ce a făgăduit Dumnezeu în Cuvântul Său. „...la starea de om matur, la măsura staturii plinătății lui Hristos.” – spre aceasta ne îndreptăm noi. Domnul Dumnezeu lucrează. Punctul de cotitură urmează – Dumnezeu nu se va lăsa batjocorit la infinit. El va așeza din nou, va aduce înapoi, va pune totul în starea corectă. Așa a promis-o.

Apoi, în v. 14: „ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo și purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia cu care urmăresc să rățăcească.” Aceasta este problema: oamenii mint, înșeală, au șiretenie în inimă, acceptă ducerea în eroare, fără să fie conștienți de asta. Eva și-a deschis urechile când a vorbit șarpele, iar acesta a interpretat ceea ce a spus Domnul. Ea pur și simplu s-a gândit: „Da, Asta este!” Ea n-a fost conștientă de asta. Și credeți-mă, toți cei ce iasă din rânduiala divină, și cum s-a spus mai înainte, dau [mai departe] „descoperiri”... Eu am citit: un tânăr a scris un e-mail și spune acolo că în Mal. 2 Dumnezeu a spus „Eu urăsc divorțul.” Și apoi a venit următoarea propoziție: „Purtătoarea de daruri a spus: <<Tu trebuie să divorțezi.>>” Apoi a urmat întrebarea: „Cine are dreptate? Dumnezeu, sau o purtătoare de daruri?”

Frați și surori, lucrurile sunt foarte serioase: noi n-avem de-a face cu carnea și sângele. Biserica se află acum în lupta finală. Lumina este lumină, întunericul este întuneric, adevărul este adevăr minciuna este minciună, și amăgirea este amăgire. Fie ca în inimile noastre să dăm dreptate lui Dumnezeu și Cuvântului Său. Și după cum scrie despre Domnul nostru în Isaia 42.1, că plăcerea lui Dumnezeu se odihnea peste El, cum este scris în Mat. 3.17, „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea”, cum este scris în Mat. 17.5 „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea Mea: de El să ascultați!” Dacă Dumnezeu își va găsi plăcerea în noi, atunci trebuie să-L ascultăm numai pe El. Nimeni n-are ceva de spus, numai Domnul Însuși, [Cel] care umblă în mijlocul celor șapte sfeșnice. Și apoi este scris „Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericilor Duhul.” Eu sunt mângâiat, privind spre Dumnezeu, sufletul meu se liniștește. Și așa cum Domnul Dumnezeu s-a ocupat ca Israelul să înflorească din nou, să se întoarcă din nou în țara făgăduită, tot așa Dumnezeu se ocupă acum ca toți cei ce sunt împrăștiați să fie aduși laolaltă, zidiți pe terenul sfânt al credinței, primind toate promisiunile, supunându-se slujbelor...

Haideți să fim sinceri – și cu aceasta închei. Frați și surori, ce puteau să facă profeții dacă Dumnezeu a pus o chemare în viața lor? Ce putea să facă Ieremia? După cum este scris în Ieremia 1: „te-am rânduit ca profet, din pântecul mamei tale. Te vei duce unde te voi trimite, și trebuie să le spui cuvintele Mele.” Toți profeții și robii lui Dumnezeu au fost așezați în slujbă printr-o chemare divină. Toți ceilalți sunt lucrători neautorizați în Împărăția lui Dumnezeu. Da, ei lucrează la negru în Împărăția lui Dumnezeu. Domnul are o rânduială. El a așezat slujbele: apostoli, profeți, păstori, învățători și evangheliști, iar ceilalți aparțin apoi grupului... după cum am citit în Efeseni 4, care folosește „șiretenie cu care urmăresc să rătăcesc.” De aceea, haideți să credem Cuvântul, în toată smerenia, așa cum este scris, și să ne supunem în rânduiala divină. Credeți-o: El va face toate lucrurile bine, va mângâia, va face totul bine pentru în ziua glorioasei Sale reveniri.

Sper să închei cu aceasta. Efeseni 3, ultimele cuvinte: „Iar a Celui Care, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie gloria în Biserică, în Hristos Isus, în toate generațiile, în vecii vecilor! Amin.” Ne ridicăm pentru rugăciune. Să cântăm „Așa cum sunt”. [...] „Vino de Sus, Duhul Domnului...”

Cine nu se gândește acum la Fapte 2? Ce s-a întâmplat acolo? „Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei, și s-au așezat câte una pe fiecare din ei.” Limba este cel mai mare rău pe care-l poartă omul cu sine. Cu ea poate să binecuvânteze, cu ea poate să blesteme. Poate să facă una și cealaltă cu ea. Poate să defaimă, dar poate și să mângâie. Poate să întărească, poate să distrugă, poate să zidească. Frați și surori, vrem ca astăzi, în credință deplină, să ne punem ca o jertfă pe altarul lui Dumnezeu, după cum este scris în Romani 12 de la v. 1 – să ne punem pe altar ca o jertfă vie, plăcută, ca după aceea să verificăm și să deosebim care este voia lui Dumnezeu cea bună, plăcută și desăvârșită. Sunt convins că aceasta este dorința noastră. Și cu aceasta vă rog pe voi și pe cei din lumea întreagă, să mă amintiți și pe mine și slujba, și toți frații care de asemenea poartă adevărul Cuvânt al lui Dumnezeu în lumea întreagă, ca noi să putem purta propria noastră ocară și ocara lui Hristos, și să facem cum a făcut și Domnul nostru, care a avut ochii ațintiți spre răsplătire. Pentru bucuria care-I era pusă înainte El a suferit totul, fiecare împotrivire, fiecare defăimare; a lăsat ca totul să vină peste El și a suportat totul, apoi a mers la cruce pentru tine și pentru mine. Noi de asemenea suntem gata să suportăm totul, pentru că am fost răstigniți cu Hristos. De partea cealaltă, noi credem că Dumnezeu face totul bine, că așează din nou totul în starea de la început, când nu interpretările oamenilor, ci Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu este ascultat în forma originală, este crezut și este trăit. Hristos dorește să fie viața noastră. În El trăim, suntem, și avem ființa noastră. Așa o scrie Pavel, și așa trebuie să fie cu noi toți.

Numai o întrebare, înainte de rugăciune: nu știu dacă astăzi am avut o veste directă a evangheliei, n-a fost aceasta tema noastră

principală, dar aş dori totuşi să întreb dacă este cineva aici căruia Dumnezeu i-a vorbit, care ar dori să-şi dedice Domnului viaţa. Nu contează ce limbă vorbeşte... Dumnezeu ne-a vorbit tuturor prin Cuvântul Său, în propria noastră limbă. Şi acesta este lucrul minunat. Aşa a fost în Fapte 2: „Cum de îi auzim vorbind fiecare dintre noi în limba noastră, în care ne-am născut?” Fiecare înţelege cel mai bine limba maternă, şi de aceea, daţi-mi voie s-o spun clar: Îi suntem mulţumitori lui Dumnezeu pentru traducătorii care traduc în locul acesta, ca toţi să poată auzi adevăratul Cuvânt al lui Dumnezeu clar, în propria lor limbă.

Ne aplecăm o clipă capetele, rămânem în rugăciune, şi aş dori să întreb, dacă avem mai ales tineri care ar dori să-şi dedice Domnului viaţa? Mulţumesc. Dumnezeu să vă binecuvânteze! Mai este cineva? Mulţumesc. Mulţumesc. Mulţumesc, tinere. Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul, şi eu sunt convins că toţi au înţeles totul corect. Sunt convins că toţi, de azi înainte vor aduce mai mult în rugăciune înaintea lui Dumnezeu, lucrarea Lui, ca noi să stăm împreună. Nu pot călători toţi în lumea întreagă. Eu tocmai m-am întors din estul îndepărtat, Singapore, Hong Kong, Taiwan, şi Dumnezeu a deschis noi uşi pretutindeni. N-au fost adunări mari, însă s-au făcut contacte noi, şi Domnul se va ocupa ca al Său Cuvânt să alege. Dacă vrea Dumnezeu, miercuri mergem în America Latină. Începem cu fratele Leonard din Bruxelles, începem în Mexico, apoi vizităm un număr de ţări în America Centrală, apoi de asemenea scurt în America de Sud, pentru a aduce Cuvântul Domnului. Noi trebuie să răscumpărăm vremea. Este un timp rău, un timp scurt, şi de aceea vă rog direct să mă amintiţi în rugăciunile voastre mai mult ca oricând. Şi cu aceasta leg şi rugămintea să aduceţi înaintea Domnului, şi să-I spuneţi pur şi simplu: „Doamne iubit, timpul este înaintat, seara a venit, vine miezul nopţii”, şi cum a spus fratele Graaf, uneori este atât de important... o puteţi citi: prima jertfă pe care a adus-o Avraam, acolo este scris „după ce a asfinţit soarele”. O puteţi citi. După ce a asfinţit soarele era vremea de adus jertfe, înainte de lăsarea întunericii. Fraţi şi surori, acest Cuvânt al lui Dumnezeu este minunat. Este scump. Aceeaşi seară,

dar două părți: apusul, apoi, până la lăsarea întunericului, și după aceea aducerea jertfei. Și Avraam a văzut fumul ridicându-se.

Frați și surori, ieri am atins puțin Matei 25, și o spun azi încă o dată: Dumnezeu n-are nevoie de nici un om care să-I tâlcuiască Cuvântul, și să provoace dezordine. Dumnezeu are nevoie de oameni care cred ce este scris, are nevoie de oameni, care să fie umpluți cu Duhul Sfânt, îmbrăcați cu putere de sus. Cu toții așteptăm ca El să-și îmbrace Biserica, la sfârșit, ca la început.

Acum îl rugăm pe fratele Russ să-și ridice glasul. El și-a cruțat glasul azi, dar se va ruga cu noi, și noi toți ne rugăm împreună cu el. Frate Russ, tu ești un bărbat al lui Dumnezeu. Domnul să te binecuvânteze! Roagă-te acum, sau spune câteva cuvinte.

Noi suntem bucuroși și mulțumitori că Domnul ne vorbește prin Cuvântul Său. La cine să privim sau pe cine să ascultăm? Cuvântul Său a devenit o candelă pentru picioarele noastre și o lumină pe cărarea noastră. Și El ne-a făcut vrednici să fim poporul Său, Biserica Lui Mireasă. Iar vremea este foarte serioasă, dar laudă și mulțumire: noi privim în sus, așteptăm venirea Lui, așteptăm arătarea Lui. Cu toții vrem să fim gata.

Vă doresc tuturor binecuvântarea lui Dumnezeu, în casele voastre, oriunde vă aflați, la locul de muncă, indiferent unde... Dumnezeu credincios să vă facă o binecuvântare – aceasta este rugăciunea mea.

Tată ceresc, Îți mulțumim din toată inima pentru Cuvântul Tău scump și sfânt. Tu ne-ai vorbit puternic, și noi Îți mulțumim din adâncul inimilor noastre. Tu ne-ai descoperit totul, Tu îți faci de cunoscut planul Tău poporului Tău. Tu ne spui ce este necesar. Binecuvântează Doamne, pretutindeni copiii Tăi, binecuvântează pe toți cei ce au venit, binecuvântează pe toți cei ce nu au putut veni, fii cu ei toți Doamne, mai ales cu această soră foarte bolnavă. Fii cu ea, Doamne credincios, vindec-o iarăși. Tu ești marele Medic și Ajutor. Tu poți face mai mult decât putem noi să cerem. Tu ești Cel ce poate totul. Lăudat și slăvit să fie Numele Tău minunat. Noi te rugăm fii cu noi Doamne, și condu-ne iarăși împreună, dacă vine

vremea... Fii cu fratele nostru iubit în călătoria următoare. Fă-l o binecuvântare și acolo. Cerem toate acestea în Numele minunat al lui Isus. Îți mulțumim din adâncul inimii noastre, încă o dată, pentru Cuvântul Tău puternic și sfânt, în Numele lui Isus. Amin.